

Mikaela Bley

Donker water

A.W. Bruna Uitgevers

Maandag 18 augustus

Ellen 10.00 uur

Ellens gedachten raasden even vlug door haar hoofd als de uitgestrekte akkers, diepe bossen en kleine dorpjes langszoefden. Toen ze rijksweg 52 op reed, deed ze het raam open. Het geluid van de wind overstemde een deel van haar angst.

De afgelopen week was de ergste in tijden geweest.

Eigenlijk zou ze niet moeten autorijden. Ze was uitgeput, moe en wilde alleen maar slapen. Door de medicijnen kon ze zich niet goed concentreren en kostte het haar moeite om helder te denken. Om wakker te blijven nam ze een kauwgommetje en zette de radio aan, maar ze deed hem even snel weer uit om hem vervolgens opnieuw aan te zetten. Na een tijdje zocht ze een andere zender op, draaide het volume hoger en lager. Alsof dat zou helpen. Ze voelde zich rusteloos.

Niets liep zoals ze had gehoopt.

De zon was sterk en de warmte zinderde vlak boven het asfalt. Ellen zette haar zonnebril goed op haar neus.

Ze had de zomer in bed doorgebracht, met als enige gezelschap de regen die op de dakpannen kletterde. Sinds ze eind mei de zaak-Lycke had verslagen, was ze nauwelijks de deur uit geweest en had ze zich volledig afgesloten voor de buitenwereld.

Het was zo'n zomer die maar geen zomer wilde worden. Hij was voorafgegaan door een koud en nat voorjaar. Het was al augustus toen de langverwachte warmte haar intrede deed. En op dat moment – toen het water bij de Skeppsbron eindelijk glinsterde, toen de stormmeeuwen krijsten en de uitgelaten toeristen op de kade ijsjes aten en zo hard lachten dat ze hen

boven in haar slaapkamer kon horen – op dat moment draaide haar hele kamer zich om. Plotseling was het alsof ze aan het plafond hing en naar zichzelf keek. Ze sloeg wild om zich heen en schreeuwde, probeerde zich om te draaien, terug te komen, terwijl ze zichzelf niet herkende. Alsof ze iemand anders was, of niet langer bestond.

Als Philip op dat moment niet was gekomen... Ze durfde er niet aan te denken, wilde zich niet voorstellen wat er had kunnen gebeuren als hij geen sleutels van haar appartement had gehad en haar niet naar het ziekenhuis had gebracht.

Philip had de hele zomer de make-up verzorgd voor de opnamen van *Paradise Hotel* en was ongerust geworden toen hij Ellen maar niet te pakken kreeg. Terug in Stockholm was hij meteen naar haar appartement aan de Skeppsbron gereden en had hij gezien hoe slecht ze eraan toe was.

Philip kende haar beter dan wie dan ook. Ze waren al sinds hun middelbareschooltijd op internaat Lundsberg dik bevriend. Beiden waren daar tegen hun zin heen gestuurd. Ellen omdat haar ouders dan eindelijk van haar af waren en Philip omdat hij homoseksueel was, en dat hoorde niet in de familie Af Lester. En nu werkten ze allebei bij tv4.

Na vierentwintig uur op de Spoedeisende Psychiatrie van het Sankt Görän-ziekenhuis te hebben doorgebracht mocht ze weer naar huis, op voorwaarde dat ze zich verder liet behandelen, met ziekteverlof bleef en zo nodig medicijnen nam. Omdat ze alleen woonde, raadden ze haar aan om de eerstkomende tijd iemand in huis te nemen die een oogje in het zeil kon houden.

Philip was een paar dagen bij haar gebleven, maar toen hij weer weg moest voor nieuwe opnamen aan de scherenkust, had hij met Ellens ouders afgesproken dat ze naar Örelo zou gaan, waar haar moeder voor haar kon zorgen en over haar kon waken, hoewel Ellen vijfendertig was.

De benzinemeter begon te piepen en het lampje gaf aan dat de tank bijna leeg was. Ze stopte bij het benzinstation in het dorpje Stentuna om te tanken.

De warmte sloeg haar tegemoet toen ze uitstapte. Ze voelde een lichte misselijkheid opkomen.

Ze stak het tankpistool in de opening en zoog de benzinedampen diep in haar longen. Het zweet stroomde over haar rug en ze had een droge mond van de stoffige wegen. Toen de tank vol was, kreeg ze een vreemde opwelling om het mondstuk af te likken, maar ze huiverde bij de onbehaaglijke gedachte en liep naar binnen om te betalen. Dit benzinstation was een van de weinige die geen eigendom waren van de grote oliereuzen. Nog niet.

In de winkel was het zo mogelijk nog warmer en het rook er naar zuur vlees en olie. Hoewel het augustus was, stond de ruimte vol met kitscherige kerstspullen. Kerstmannen en ijsberen verdrongen autobenoedigheden en luisterboeken. Zo was het altijd al geweest, zolang ze zich kon herinneren, hoewel het benzinstation in de loop van de jaren verscheidene keren een andere eigenaar had gekregen.

‘Pomp drie,’ zei ze tegen de oudere man achter de kassa en ze verduidelijkte haar woorden door naar de pompen achter het met slingers beklede raam vol grote glimmende kerstballen te wijzen.

‘Ja, ik zie maar één auto, dus dat had ik zelf ook kunnen bedenken.’ Hij grijnsde en sloeg een vlieg weg. ‘Kan ik u verder nog ergens mee van dienst zijn?’

Ellen vroeg om een flesje water, kauwgum en een pakje sigaretten. Haar moeder kennende zou ze die nodig hebben.

Ze opende het flesje meteen en dronk het in één keer leeg.

‘Warm,’ zei ze, alsof ze haar dorst moest verklaren, en ze trok ter verkoeling aan haar topje.

‘Dat wordt dan 851 kronen.’

Ze stopte haar betaalpas in het apparaat en toetste de pincode in. Terwijl ze op ‘Akkoord’ wachtte, las ze de aanplakbiljetten van de boulevardbladen.

HITTEGOLF stond er met grote zwarte letters, geïllustreerd met grote zonnen. VOETBALRUZIE BIJ DERBY IN STOCKHOLM.

RECORDAANTAL VILLA'S TE KOOP. MENSEN SCHEIDEN NA
RAMPZALIGE ZOMER.

‘Is het vanwege de moord?’

Ellen keek hem aan. ‘Hè?’

‘Ik zie dat er tv4 op de auto staat, bent u journalist?’

‘Ja...’ Er zat een kleine sticker met het logo van de televisiezender op de achterraut, maar die trok meestal niet de aandacht van de mensen, wel dat het een roze Porsche was.

‘Ik herken u. Van het nieuws, toch? Ik hoop niet dat u hier bent om ons dorp door het slijk te halen. Moet Stentuna nu vanwege een moord in het nieuws komen?’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Weet u wel met hoeveel procent ze de benzineaccijns willen verhogen? Maak daar liever een programma over, zodat iedereen kan zien wat een dergelijke maatregel voor de mensen op het platteland betekent.’

‘Wacht even, ik begrijp er niets van. Over wat voor moord hebt u het? Is er iemand vermoord in Stentuna?’

‘Ja. Al komt ze niet hiervandaan, niemand weet wie ze is. Ze behoort, of beter gezegd behoorde, niet tot de plaatselijke bevolking.’ Hij boog zich naar voren en praatte zachtjes, hoewel er geen andere mensen in de winkel waren. ‘Ze was helemaal in elkaar geslagen. Meneer Ahlvarsson heeft haar vanochtend vroeg gevonden toen hij zout aan het strooien was op de wegen. Eerst dachten we dat ze misschien iemand kwam opzoeken, maar niemand lijkt te weten wie ze is. Hier wonen niet zoveel mensen. Het is te hopen dat het geen mediacircus wordt zoals na de moorden in Malexander.’

‘Ik denk niet dat u daar bang voor hoeft te zijn,’ zei Ellen. Ze aarzelde even voordat ze vertelde hoeveel mensen er jaarlijks dodelijk werden mishandeld zonder dat de media daar verslag van deden.

‘Dat kan wel zijn, maar dit lijkt in elk geval behoorlijk ernstig te zijn geweest. De auto stond kennelijk in de berm en toen Ahlvarsson daarlangs kwam, begreep hij meteen dat er iets

niet in de haak was. Hij stapte uit om te kijken en toen lag ze daar, dood. Helemaal in elkaar geslagen. Zoiets vreselijks had hij nog nooit gezien, zei hij.

‘Waar was dat?’

‘Aan de rand van Ahlvarssons akker. Op de weg naar Ålberga.’ Hij gaf de richting aan met zijn hand.

Ellen wist het precies. ‘Hoe oud was ze, weet u dat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ahlvarsson zei dat ze waarschijnlijk best knap was geweest.’

Ze pakte een pen van de toonbank en schreef haar telefoonnummer op de achterkant van de bon. ‘Bel me als u iets interessants hoort.’

‘Kom ik dan op tv?’

‘U zou het goed doen op tv,’ zei ze met een glimlach voordat ze naar buiten liep.

Ze bleef even bij de deur staan. Een koud, verdoofd gevoel verspreidde zich door haar lichaam.

De dood. Die achtervolgde haar.

Ze was haar huis nog niet uit of de dood ademde haar in het gezicht.

Plotseling gelach aan de andere kant van de weg trok haar aandacht. Daar lag de Stentuna-school en het schoolplein was vol spelende kinderen. Ze werd omarmd door de geluiden en heel even wilde ze dat ze mee kon doen. Het zag er zo zorgeloos uit. Ze waren zo onbedorven en gelukkig.

Ellen ging in de auto zitten en leunde met haar hoofd tegen het raam. Ze wenste dat ze alles over kon doen. Haar leven opnieuw kon leven.

Eigenlijk wilde ze alleen maar vluchten, weg van alles. Maar in feite was ze op weg naar de plek waar alles was begonnen.

Hoe had het allemaal zo fout kunnen gaan?

Hanna 10.15 uur

De kinderen stonden in een groep op het schoolplein bij elkaar. Bewogen onrustig heen en weer en stookten elkaar op. De machtsspelletjes, zoals de school ze noemde, waren uit de hand gelopen. Het waren rituelen met krenkingen, geweld en vernedering die moeilijk te stuiten waren. Afgelopen zondag hadden ze tijdens het teamoverleg naar een video gekeken waarin te zien was hoe drie tieners een jongen mishandelden. Ze bespuugden en schopten hem, terwijl hij op de grond lag en om zijn leven smeekte. Iemand had alles gefilmd en op verschillende internetforums geplaatst en de clip was wijd verspreid. De politie had nog niemand geïdentificeerd en tegelijk verklaard dat wat er op de film gebeurde geen incident was. Hanna was bang dat er iemand dood zou gaan als er niet gauw een eind aan werd gemaakt, en ze durfde er niet aan te denken dat een van de kinderen op de film haar zoon kon zijn.

Waar was Alice? Hanna keek om zich heen. Draaide rond. Haar hart ging sneller kloppen. 'Alice, waar ben je? Ik zie je niet. Kom alsjeblieft tevoorschijn!'

Waarom had ze niet beter op haar dochter gelet? Ze veegde het zweet en het stof van haar voorhoofd. Haar lokken plakten tegen haar gezicht en ze bond haar lange dunne haar in een staart, die ze in een knot vastzette. Daarna haastte ze zich naar de bak met strooizand. Als ze daar niet is ga ik om hulp roepen, dacht ze en ze gleed bijna uit op het droge grind. Toen ze het deksel wegrukte keek een paar grote ogen haar aan. Het popperige gezicht stond heel ernstig en Hanna kreeg een vreemd visioen van hoe Alice er als volwassene uit zou zien.

‘Wat doe je, mama, het deksel moet dicht!’

‘Je mag je niet zomaar verstoppen. Kom eruit, meteen!’ Hanna pakte haar dochters arm en trok haar uit de bak, hoewel het meisje zich verzette.

‘Maar de anderen zullen zien...’ Alice spartelde met haar benen. ‘Laat me los!’

‘Als ik je roep moet je meteen komen, hoor je me!’

Alice was een expert in verdwijnen en de laatste tijd was het erger geworden, ze deed dingen die ze normaal gesproken nooit deed. Hanna kon meer spanning niet aan, ze maakte zich al genoeg zorgen om Karl.

‘Het spijt me, mama, maar ik moest...’ Alice vertrok haar gezicht zoals ze altijd deed voordat ze begon te huilen. Het duurde dan ook niet lang of haar ogen vulden zich met tranen.

Zoals gewoonlijk werd Hanna recht in haar hart geraakt. ‘Nee, ik moet sorry zeggen.’ Ze probeerde te glimlachen. Trok Alice naar zich toe en boorde haar gezicht in haar dochters nek, tussen de twee vlechten. ‘Ik had niet zo moeten uitvallen, ik weet niet wat me mankeert. Het spijt me, meisje. Wat doen jullie voor spelletje?’

Haar dochter maakte zich snel los uit haar armen. ‘Niets.’

‘Je weet dat je me alles kunt vertellen.’

‘Het is niets.’ Alice rende naar de andere kinderen op het schoolplein.

Karl stond in het midden van de groep en keek haar met de helderblauwe ogen die hij van zijn vader had geërfd nijdig aan. Hij was een van de oudste kinderen op school en bijna een kop groter dan de anderen. Leerlingen uit zowel de onder- als de middenbouw keken naar hem op en hingen om hem heen.

Moest Hanna ernaartoe om te horen wat ze uitspookten of zou het dan alleen maar erger worden? Ze hadden al genoeg problemen. Haar ongerustheid nam toe, evenals haar hoofdpijn, die het gevolg was van alle wijn die ze de vorige avond had gedronken.

Langzaam liet ze haar blik over het grindveld en het mooie

oude schoolgebouw dwalen. Het was opgetrokken uit rood hout en versierd met wit houtsnijwerk en ze was er bij de eerste aanblik meteen verliefd op geworden.

De lucht stond stil en de wimpel aan de vlaggenmast van de school hing slap. Het bos achter de school zag er ineens donker en dreigend uit. Haar blik werd naar de auto's getrokken die met veel te hoge snelheid over de rijksweg door Stentuna reden. Het geluid van de schreeuwende en lachende kinderen verdween als een onverstaanbaar geroezemoes naar de achtergrond. Haar hart sloeg op hol en ze had het gevoel dat ze werd gadeslagen.

'Hé!' Ze draaide zich abrupt om toen iemand in haar billen kneep. 'Johan, niet doen! Wat denk je verdomme wel niet?' De zwarte gaten in haar geheugen kwamen een voor een terug en ze wenste dat ze de band kon terugspoelen. Ze had gisteravond niet zoveel wijn moeten drinken, en ze had zich al helemaal niet moeten laten verleiden.

'Niet vloeken, de kinderen kunnen je horen.' Hij grijnsde.

Hanna keek hem met afkeer aan. 'Kappen! Je hebt het recht niet om me aan te raken. Snap je niet dat de kinderen het kunnen zien! Wil je dat ze opgroeien met het idee dat jongens zo met meisjes mogen omgaan? Als hoofd van de school heb je een zekere verantwoordelijkheid.' Het kon er bij haar niet in dat ze hem zoiets moest zeggen.

'Gut gut, rustig maar, gisteren klonk je wel anders. Ja, wat vreselijk als ze later zouden worden zoals ik. Grote, stoute Johan.' Hij spande zijn spieren.

'Ik zou aangifte tegen je kunnen doen van seksuele intimidatie.' Haar wangen begonnen te gloeien en ze moest haar best doen om zich te beheersen.

'Ja, doe dat.' Nu werd zijn grijns nog breder. 'Kom op voor je rechten. Trek ten strijde. En neem dan meteen een paar van die andere feministes uit de lerarenkamer mee. Wat doen ze daar?' Hij knikte met zijn hoofd naar de kinderen en klonk ineens ernstig.

'Ik weet het niet, maar het bevalt me niet. Alice leek dood-

bang en had zich zonet in de bak met strooizand verstoppt.’

‘Alice is weliswaar je dochter, maar dat betekent niet dat je je alleen om haar druk moet maken.’

Hanna knikte en wist dat hij gelijk had, al moest hij onder- tussen weten dat hij dat niet hoefde te benadrukken. Een leer- kracht die in hetzelfde dorp werkte en woonde, liep altijd het risico zijn of haar kind als leerling in de klas te krijgen, en dat was niet altijd even makkelijk. Meestal was Alice degene die aan het kortste eind trok en de minste aandacht kreeg, omdat Hanna er alles aan deed om te voorkomen dat de kinderen en de ouders zouden denken dat ze haar eigen dochter voortrok. Wat ze ook deed, het was nooit goed. Voor Karl was het precies zo geweest toen hij in de onderbouw zat. Hoewel ze er liever niet bij stilstond, begreep Hanna dat het hun relatie negatief had beïnvloed en dat Karl zich in die tijd van haar was gaan distantiëren. Misschien zag hij haar meer als juf dan als moe- der en waarschijnlijk deed ze daarom zo hard haar best om te verhinderen dat het met Alice ook zo zou gaan.

‘Het was goed dat we gisteren teamoverleg hadden,’ zei ze. ‘We moeten de ouders ook zo snel mogelijk uitnodigen voor een gesprek.’

Johan knikte. ‘Afschuwelijk trouwens, die moord. Hebben jullie iets gezien, jullie wonen daar toch vlakbij?’

Hanna antwoordde niet en bleef naar de kinderen kijken, die alsmaar luidruchtiger werden. De sfeer op het schoolplein voelde bijna vijandig aan.

‘Geef maar een gil als je wilt dat ik kom oppassen als je man niet thuis is, want gisteren was hij er toch niet?’ Johan porde haar in haar zij en zette een hoge borst op. Zijn lichaam was even groot als zijn ego en hij deed precies wat hij zelf wilde. Voor hem was het leven één groot buffet, waarvan je kon pakken wat je wilde, wanneer je maar wilde. ‘Heb je iets gezien?’ vroeg hij.

‘Nee, alleen de afzetlinten en de auto vanochtend.’

Voordat Johan nog iets kon zeggen, luidde ze de bel die ze in haar hand had.

‘Wat doe je?’ Hij keek op zijn horloge. ‘De pauze duurt nog vijf minuten.’

Dat maakte niet uit, ze wilde naar binnen, het voelde niet veilig buiten en het was de hoogste tijd om de kinderen uit elkaar te halen. ‘Het speelkwartier is afgelopen, jullie moeten allemaal naar binnen,’ riep ze en ze bleef de bel luiden, terwijl ze met haar ogen het schoolplein afzocht.

Ze had nog steeds het gevoel dat ze werd gadegeslagen. Ze probeerde zichzelf voor te houden dat het verbeelding was, maar stel dat dat niet zo was?

Zodra ze ongestoord kon praten, zou ze Stoffe bellen. Daar had ze amper tijd voor gehad na het bezoek van de politie vanochtend, die wilde weten of ze iets hadden gezien of gehoord. Toen ze over de vermoorde vrouw vertelden, had Hanna aanvankelijk niet geweten wat ze moest zeggen of hoe ze moest reageren. Maar de leugens die volgden waren heel natuurlijk gekomen. De kinderen hadden timide antwoord gegeven op de vragen van de politie en ze dankte de goden dat ze niet meer hadden verteld.

Hopelijk kwam Stoffe vanavond thuis, maar misschien was alles nu anders geworden? Ze moesten zich gedeisd houden en voorzichtig zijn.

Hanna hield de deur open voor de kinderen en telde hen toen ze naar binnen renden. Ze raakte een paar keer de tel kwijt en moest het overdoen toen ze allemaal in de gang stonden.

Een paar jongens trokken haar tuniek omhoog. ‘Haha, we zagen je tietten.’

‘Die van jou zijn groter dan die van mijn moeder.’

Ze lachten.

Toen nóg een kind haar tuniek omhoogtrok, viel ze uit. Veel te luid en met bevende stem.

Hanna zag dat Alice zich in een hoek terugtrok en ze haalde diep adem. ‘Zo, naar binnen en naar jullie plaats.’

Voordat ze de deur dichtdeed, keek ze nog een laatste keer naar het schoolplein. Leeg.

Ze deed de deur op slot en liep het koele klaslokaal in.

Ellen 10.35 uur

In plaats van rijksweg 52 naar Örelo te vervolgen sloeg Ellen de weg naar de boerderij van Ahlvarsson in. Ze hield het stuur stevig vast en beloofde zichzelf dat ze de plek alleen maar even snel zou verkennen en dat ze daarna door zou rijden naar haar ouderlijk huis.

Ellen kende meneer Ahlvarsson noch zijn boerderij, maar ze had vaker over deze landweg gereden. Aan de ene kant lag een dicht bos en aan de andere kant strekten zo ver het oog reikte de haverakkers zich uit. Het was alsof ze naar het einde van de wereld reed.

Hoewel ze wist dat ze erbij uit de buurt moest blijven, werd ze ernaartoe getrokken – de dood. Die leek haar te roepen, als een drug. Door zich op de pijn en het verdriet van anderen te concentreren kon ze de aandacht van haar eigen leed afleiden, waardoor ze zich beter voelde. In elk geval tijdelijk.

Toen ze enkele huizen bereikte die samen kennelijk Solbyn werden genoemd, was de weg afgesloten. Ellen parkeerde haar auto naast een bord dat aangaf dat hier kinderen speelden, twee politiewagens en een Volkswagen-busje van de forensisch technici met een dakkoffer die achter elkaar naast het blauw-witte lint stonden. Er was een groot gebied afgezet. Ze stapte uit en zoog de warme lucht diep in haar longen.

Eigenlijk zou ze weer moeten instappen en wegrijden. Wat ze nu op het punt stond te doen was een soort zelfverminkingsgedrag. Dat was de analyse van een van de vele psychologen die ze had bezocht. Ze sneed niet in haar armen, maar begroef zich in tragische sterfgevallen.

Honderdvijftig meter verderop stond een auto die volgens haar van het slachtoffer was, een helderblauwe Golf, met de neus richting Ålberga. De vrouw leek van de kant van Nyköping te zijn gekomen. Het zag eruit alsof ze naar de akker toe was gereden en het ene wiel stond in de berm. Alsof ze voor iets of iemand was gestopt en de auto zo had neergezet dat ze het langskomende verkeer niet zou hinderen.

Naast de auto van de vrouw had de politie een tent opgezet. Het lichaam werd door de auto aan het zicht onttrokken, zo leek het. Technici in op ruimtepakken lijkende overalls waren druk bezig sporen veilig te stellen.

Ellen maakte een paar foto's met haar mobieltje. Zoomde in op het nummerbord en voerde de letters en cijfers in in de kentekenapp. De auto bleek geleased, maar ze kon niet zien door wie.

Zonder erbij na te denken opende ze voor het eerst in weken haar mail. De inbox was overvol en ze durfde zich niet eens voor te stellen hoeveel ongelezen berichten ze had. Ze keek niet verder en mailde direct naar haar collega Thriller-Ann, die research deed voor de nieuwsredactie. Ze heette eigenlijk gewoon Ann, maar Philip en Ellen noemden haar Thriller-Ann omdat ze stiekem thrillers las.

Ellen vroeg haar na te gaan wie de eigenaar van de auto was. Omdat Ellen met ziekteverlof was, zou ze zich niet op een plaats delict moeten bevinden of vragen naar haar werk moeten mailen, maar voor het eerst in weken voelde ze het bloed door haar lichaam stromen en ze merkte dat ze dat heel bevrijdend vond.

Het verbaasde haar dat er geen journalisten ter plekke waren. Waarschijnlijk was het de politie gelukt de zaak stil te houden of vonden ze hem niet interessant genoeg. Misschien was het misdrijf al afgedaan als een moord in de relationele sfeer of misschien was er iets anders gebeurd in de wereld wat een grotere nieuwswaarde had dan het lot van deze vrouw.

Ze liet haar blik over de akker glijden. Een eindje verderop was een politiehond aan het zoeken. Het zag er allemaal heel

vreedzaam uit. De haver zwaaide lichtjes heen en weer in de zwakke wind. De vogels bewogen mooi in de lucht. Aan het eind van de akker ving ze een glimp op van wat vermoedelijk de boerderij van Ahlvarsson was en ze moest zich inhouden om er niet heen te gaan en allerlei vragen te stellen. Haar nieuwsgierigheid was altijd haar kracht geweest, maar die kon ook een zwakte worden als die de overhand kreeg. Een eindje verder aan de andere kant van de weg lag Solbyn. Dat maakte deel uit van Stentuna en bestond uit slechts drie rode huizen, die werden omringd door een hek in dezelfde kleur.

De zon brandde en Ellen pakte haar zonnebril van de pasgiersstoel in de auto.

Een paar fietsende kinderen stopten bij het blauw-witte lint.

Ze hadden vrolijk gekleurde rugzakken en hun haar was net geknipt. Bezwete voorhoofden en zomerbenen met schaafwonden. Ze waren helemaal klaar voor het schooljaar dat net was begonnen en zagen er keurig uit in hun nieuwe kleren; ze droegen allemaal een korte broek, een T-shirt en gympen. Met gemengde gevoelens herinnerde ze zich hoe het was geweest om na de zomervakantie weer naar school te gaan.

De kinderen lachten en wezen. Eentje grijnsde naar haar en Ellen sloeg haar ogen neer.

Ze zijn alleen maar nieuwsgierig. Ze begrijpen de ernst van de situatie niet, dacht ze toen ze verder fietsten.

‘Hallo,’ riep ze en ze liep naar het lint. ‘Mijn naam is Ellen Tamm en ik ben misdaadverslaggever bij tv4. Kan ik misschien even met iemand praten?’

Een politieman kwam haar onwillig tegemoet. Zijn vest leek op dat van een vliegvisser; hij had smalle ogen en een verwarde blonde haardos. ‘We beantwoorden hier geen vragen en moeten in alle rust kunnen werken,’ zei hij en hij sloeg de insecten weg die om hem heen gonsden.

Ellen deed haar zonnebril af. ‘Dat begrijp ik. Ik zal jullie verder laten gaan met jullie werk, maar kunt u in het kort vertellen wat jullie weten?’

‘We vermoeden een ernstig misdrijf, dat is alles wat ik kan zeggen. Als u meer vragen hebt, moet u met Börje praten, de leider van het vooronderzoek. Börje Swahn. Bel maar met de centrale.’

Voordat hij zich kon omdraaien ging Ellen verder: ‘Weten jullie hoe de overledene heet?’

Hij zuchtte en keek haar aan alsof ze ze niet alle vijf op een rijtje had. Waarschijnlijk had hij haar het liefst op dezelfde manier weggeslagen als de vliegen.

In zekere zin had hij gelijk. Het gebeurde niet vaak dat ze zo over een moord struikelde, zonder ook maar iets te weten. ‘Zijn er voetsporen, heeft iemand de auto verlaten?’ Vermoedelijk waren er geen bandensporen, aangezien Ahlvarsson zout had gestrooid op de weg. Bandensporen waren sowieso lastig als het zo droog was.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Hebben jullie iets gevonden? Toe, iets kunt u me toch wel vertellen?’

‘Nee, dat kan ik niet.’ Hij maakte rechtsomkeert. ‘Bel Börje maar.’

Shit, dacht Ellen en ze keek hem na.

Was de vrouw misschien voor een lifter gestopt? Of had er iemand bij haar in de auto gezeten? Maar hoe was die persoon hier dan weggekomen? Ellen zou bij het streekvervoer informeren en Börje Swahn bellen.

Haar telefoon piepte. Ze was er nog steeds niet aan gewend dat hij aanstond en het was maar de vraag of ze er klaar voor was om de werkelijkheid te begroeten, weerstand te bieden aan de internetrollen, de haat, de bedreigingen en alle andere ellende. Nee, eigenlijk niet, maar ze kon de wereld niet voor altijd buitensluiten.

Waar blijf je? Mama

Ellen slaakte een diepe zucht en wierp een laatste blik op de boerderij van Ahlvarsson voordat ze terugliep naar haar auto.